

РОЗДІЛ 1

Спеціальна агентка ФБР Даніела Вега оцінила ситуацію і свої шанси. У неї залишалося менш ніж сім хвилин, щоб устигнути на зустріч зі спецагентом, який очолював відділ боротьби з тероризмом у Нью-Йорку. Стів Ву, відповідальний спецагент, палкий поборник пунктуальності й дотримання правил, не зрозумів би її запізнення.

Дані пильно придивлялася до баристи — той працював у шаленому темпі. Якщо не збавлятиме швидкості, вона встигне дістатися від переповненої кав'ярні в Нижньому Мангеттені до офісу відповідального спецагента Ву, розташованого на двадцять третьому поверсі будівлі відділення ФБР на Федерал Плаза, 26. Ще й прибуде туди на шістдесят секунд раніше, ніж домовлялися.

Жінка, яка ліктями розштовхувала відвідувачів перед шинквасом, пхнула Дані на чоловіка, який саме висипав цукор зі стіка в паперову склянку. Гаряча кава бризнула на руку Дані.

— Під ноги дивіться! — гаркнув на неї чоловік.

Дані стиснула губи й струсила гарячі краплі з руки, на якій уже встигла розквітнути невеличка червона пляма опіку. Чоловік закрит склянку, кинув на неї ще один гнівний погляд і протиснувся крізь натовп до дверей.

Бариста вигукнув її ім'я, перекрикуючи галас.

— Кава темного обсмаження, чорна, екстраміцна, — він простягнув Дані її паперову склянку. — Для бадьорого початку дня.

Порції кофеїну не вдалося б змусити її серце калатати. Можливо, обшук будівлі з закладеним СВП* пришвидшив би пульс, але ті дні давно в минулому, як і останнє розгортання в бойовий порядок. Після цього Дані приєдналася до Бюро й працювала там уже десять місяців.

— Сніданок чемпіонів.

Вона тріумфально підняла каву, розвернулася, протиснулася крізь натовп і вийшла на вулицю. Вже збиралася зробити перший ковток, коли почула дзижчання в кишені.

— Агов, — озвався до неї чоловік, який сидів на тротуарі з картонною табличкою в руках. — Не підкинете дріб'язку?

Вільною рукою Дані дістала телефон із кишені й піднесла до вуха.

— Вега.

— Згляньтеся, пані, — чоловік жалібно поглядав на паперову склянку в її руці. — Б'юся об заклад, ця кава смачна.

З маленького динаміка почувся голос відповідального спецагента Ву.

— Де ви?

— Щойно вийшла зі «Старбакс» на розі Лафаетт-стрит і Ворт-стрит, сер, — відповіла Дані. — Якраз через дорогу від вашого офісу.

— Я переночу нашу зустріч, — сказав Ву. — Надійшло повідомлення про замінування будівлі суду.

* Саморобний вибуховий пристрій — Тут і далі — прим. пер.

З огляду на вибір цілі, справа може бути пов'язана з тероризмом. Прямуйте туди й усе перевірте.

Дані перевела погляд на інший бік вулиці, за парк Томаса Пейна.

— Який саме суд?

По інший бік Сентер-стрит, за парком, розташувалися Верховний суд округу Нью-Йорк, суд США імені Тургуда Маршалла й Окружний суд Південного округу Нью-Йорка.

— Верховний суд округу, — сказав Ву. — Ситуацію погіршує те, що в будівлі зараз перебуває понад сто школярів; у них екскурсія.

— Прямує туди.

Дані поклатала слухавку й простягнула непочату каву чоловікові на тротуарі.

— Дай вам, Боже, здоров'я, — він узяв склянку і притиснув до грудей так, наче боявся, що каву можуть відняти.

— Будь лас...

Розлючений крик змусив Дані глянути у протилежний кінець Лафаетт-стрит.

— Агов, — гукнув чоловік у діловому костюмі перехожому, який із ним зіштовхнувся, — Дивися, куди йдеш!

Це був звичайний випадок метушливого ранку, до того ж, відповідальний спецагент наказав Дані прибути на місце загрози вибуху. Вона аж ніяк не мусила зважати на той миттєвий епізод. Але чомусь звернула увагу.

Хтось назвав би це надмірною пильністю, та у випадку Дані то було поєднання досвіду й обізнаності стосовно ситуацій. Вона перевела погляд від чоловіка, який зробив зауваження, до того, хто з ним зіштовхнувся. Не бачила його обличчя, проте розгледіла

коротке темне волосся й жовтувато-коричневий тренч, розвіяний вітром. Цей високий, широкоплечий чоловік притиснув до тіла складену чорну міні-парасольку, розвернувся й рушив по Ворт-стрит.

Був кінець травня, за прогнозом очікувався дощ, тож увагу Дані привернуло не те, що чоловік вдягнув плащ і взяв парасольку, а те, як саме він її ніс, міцно стискаючи в правиці. Він тримав її в той спосіб, що Дані назвала б оперативно-тактичним. Його цілеспрямовані кроки й кремезна статура лише посилювали це враження.

Метушня знову привернула її увагу до чоловіка в діловому костюмі, який упав. Дані кинулася до нього через Лафаетт-стрит, а коли добігла, бідолаха вже почав битися в конвульсіях. На губах у нього виступила піна, очі закотилися під лоба.

Якось жінка закричала. Кілька перехожих подіставали мобільні телефони: хтось набирав 9-1-1, хтось почав знімати відео й коментувати інцидент.

Дані вже була свідком гострого отруєння токсинами, тож упізнала симптоми. Призначення парасольки стало очевидним: злочинець використав її для введення токсину. Враховуючи швидкість дії отрути, Дані розуміла, що не зможе врятувати чоловіка, який розпластався на тротуарі й уже не рухався. Але вона ще могла наздогнати того, з парасолькою; який перетнув Ворт-стрит і прямував до парку Томаса Пейна.

Дані дістала мобільний телефон і побігла за ним. Знала, що диспетчери департаменту поліції Нью-Йорка вже приймали дзвінки від натовпу, скупченого навколо жертви, тож натиснула на повторний набір номера, який з'єднав її безпосередньо з людиною, уповноваженою до залучення всіх ресурсів у місті. Дані затрималася біля жертви, тож чоловік з парасолькою мав значну перевагу.

Бу ледь устиг відповісти, коли Дані на одному подиху випалила йому інформацію про все, що сталося й закінчила описом чоловіка з парасолькою.

— Я відправляю до вас агентів і попрошу підмоги в поліції, — сказав Ву, коли Дані все виклала. — Але зараз вони займаються евакуацією будівлі суду. Ситуація загострилася до повномасштабної контртерористичної операції.

Дані бачила, як офіцери поліції Нью-Йорка в помаранчевих жилетах вийшли на проїжджу частину, щоб перекрити рух. Аби встигнути проїхати, перш ніж вулицю перекриють, водій таксі ледь не підрізав Дані за лічені секунди до того, як вона дісталася протилежного боку Ворт-стрит. Вона бігцем кинулася через площу, вимощену сірою восьмикутною бруківкою.

— Підозрюваний підвищив темп, — сказала вона в слухавку, спостерігаючи за чоловіком з парасолькою, який біг між густих дерев. — Він у парку Томаса Пейна. Треба, щоб поліція перехопила його, коли вийде з іншого боку на Сентер-стрит і наштотхнеться просто на них.

Даніела порушила перший наказ Ву прибути на місце загрози теракту в серйозній локації. Вона погано знала відповідального спецагента й не мала уявлення, якою може бути його реакція на невиконання наказу, але вирішила, що загрозу вибуху в будівлі суду звели до мінімуму. Але цей підозрюваний залишиться на волі, якщо йому вдасться від неї втекти.

Ву відповів після нетривалої паузи.

— Я вже їду, — сказав він Дані, бо вочевидь дійшов такого самого висновку. — Тримайте мене в курсі свого місцезнаходження. Я вже зв'язався з управлінням поліції стосовно закладеної бомби. Поліцейським на Сентер-стрит наказали перекривати рух і евакуювати

всіх із будівлі суду. Я запрошу для вас підкріплення, але на це знадобиться кілька хвилин.

— Наздоганяю його, — сказала Дані. — Але він уже далеко в парку. Там багато дерев і...

— Просто не випускайте підозрюваного з поля зору, — сказав Ву. — І залишайтеся на зв'язку.

Дані могла говорити без задишки, навіть коли бігла на повній швидкості; подумки дякувала інструкторам зі стрійової підготовки, які розширили межі її фізичних можливостей на службі в армії. Чоловік з парасолькою змінив курс і побіг зі швидкістю спринтера.

— Він мене помітив, — сказала Дані в слухавку. — Біжить із Сентер-стрит до фонтану на площі Фолі.

Коли Дані підбігла достатньо близько, щоб чоловік з парасолькою міг її чути, нарешті зважилася на прямий контакт.

— Стійте, це ФБР! — гукнула вона в спину чоловікові так, щоб Ву теж почув.

Вона не розраховувала на те, що втікач зупиниться й вирішить здатися, але так він знатиме, хто переслідувач. Будь-яка сила, застосована проти агентки ФБР, вважатиметься окремим злочином. Чоловік, як вона й передбачила, мчав далі, стискаючи парасольку.

— Не намагайтеся затримати його, поки не прибуде підкріплення, — попередив Ву, надто різко через хвилювання.

Натовп учнів середньої школи біг через Сентер-стрит до площі Фолі. Юрба школярів промчала повз фонтан і заповнила середину Федерал Плаза.

— Ми не знаємо, скільки в нього токсину, — вів далі Ву. — Він може вколоти його вам і...

— Він наближається до групи школярів, — перебила Дані.

До чоловіка з парасолькою залишалось кроків із тридцять, коли він наблизився до дітей і повернувся до Дані обличчям. Підняв чорну парасольку й спрямував вістря на дівчинку, якій з вигляду було років дванадцять.

Дані зчитала намір і рвучко спинилася.

— Він погрожує дитині, — сказала вона в слухавку. — Я змушена зупинитися.

Ву вилаявся.

— Поліцейські вже з вами?

Дані розирнула.

— Вони по інший бік вулиці, регулюють рух і займаються евакуацією з будівлі суду. Дізнайтеся, чи може частина поліцейських оточити площу Фолі, поки я відволікатиму зловмисника. Попередьте їх про отруту в парасольці.

Дані знову глянула на підозрюваного; Ву тим часом повторював комусь її слова. За якусь мить чоловік з парасолькою змішався з натовпом і зник з поля зору.

Агентка кинулася вперед, протиснулася крізь юрбу дітей і опинилася біля входу в метро. На поверхні чоловіка не було видно, й вона дійшла єдиного логічного висновку.

— Попередьте управління метрополітену, — сказала вона Ву, — Він спустився в метро.

Дані почала спускатися бетонними сходами, мимоволі відштовхуючи людей до металевого поруччя. Декому здалося, що дівчина просто запізнюється на потяг; вони гукали їй услід, що вчасно добігти до вагону фізично неможливо.

Дані спустилася сходами й помчала до турнікетів з металевими перегородками, що нагадували вертикальні клітки. Коли дістала свою жовту картку й приклала до валідатора, їй спало на думку, що